

Hồi 288

Biên Hoang kinh lữ

Trong nghị đường lâm thời của căn cứ Phụng Hoàng hồ cử hành Chung lâu nghị hội lưu vong lần đầu tiên kể từ khi tới đây. Ai nấy đều có cảm giác không tầm thường, thứ nhất là do hành động phản công Biên Hoang Tập có thể triển khai bất cứ lúc nào, thứ hai là chuyện xảy ra rất đột ngột.

Yến Phi ngồi trong nghị đường huyền não, thấp thoáng cảm thấy Lưu Dụ đã hoàn toàn xả bỏ mọi chuyện, phóng tay sắp đặt trận chiến phản kích này. Lưu Dụ không chỉ nhìn vào thành bại của một tòa thành tập, mà còn nhìn vào kết quả liên quan đến cuộc đấu đoạt quyền tranh bá của gã ở phương Nam.

Không ai có thể ngăn cản Lưu Dụ báo thù Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi.

Tất cả mọi người đủ tư cách tham gia nghị hội trừ Đồ Phụng Tam ra ngoài chưa về đều có mặt. Số người dự thỉnh lại bị hạn chế nghiêm ngặt, đến cả Bàn Nghĩa cũng bị ngăn ở bên ngoài, chỉ có Cao Ngạn, Tịch Kính, Đinh Tuyên, Tống Bi Phong và Phương Hồng Sinh tham dự, điều này càng làm nổi bật tính chất đặc thù của hội nghị lần này.

Trác Cuồng Sinh là chủ trì hội nghị ngồi một bên, bên kia là chủ soái hành động lần này Lưu Dụ, những người còn lại chia ra ngồi hai bên.

Trác Cuồng Sinh tuyên bố khai mạc hội nghị, đoạn mời Lưu Dụ phát ngôn, nghị đường lập tức yên lặng như tờ, không khí khẩn trương, Hoang nhân tuy rằng sĩ khí rất cao, nhưng binh lực địch nhân nhiều hơn gấp bội, lại chiếm lợi thế Biên Hoang Tập ung dung chờ đợi, thêm nữa Hoang nhân lại bị nội gian quấy nhiễu, vì vậy tuy có niềm tin, sự thực thì thắng bại khó phân, lành dữ chưa tường.

Trận này Hoang nhân không được phép thua, nếu thua thì chẳng hy vọng gì chuyển mình, bao nhiêu nỗ lực xương máu mồ hôi trôi theo dòng nước.

Lưu Dụ song mục tinh quang lấp lánh, thần thái ung dung tự tin, thực sự không thấy chút gì tỏ ra gã vừa phải chịu một đả kích nặng nề nhất.

Mỉm cười nói: "Trước khi vào chính đề có mấy câu chuyện phiếm, Biên Hoang đệ nhất cao thủ Yến Phi của chúng ta cùng với Cao thiếu gia tới Lương Hồ tìm tiểu Bạch Nhạn, bất ngờ rơi vào cạm bẫy của Nhiếp Thiên Hoàn, Cao thiếu gia còn bị lão Nhiếp bắt sống. May

mẫn Yến Phi cứu được Cao thiếu gia dù đối phương huy động toàn bộ cao thủ, chẳng những thế còn buộc lão Nhiếp đáp ứng về sau không được can thiệp vào quan hệ giữa Cao thiếu gia và tiểu Bạch Nhận, đó là quang vinh của Hoang nhân”.

Trác Cuồng Sinh là người đầu tiên vỗ tay reo hò, chúng nhân hưởng ứng, nhất thời nghị đường tiếng hò hét vang dội, chí khí bùng bột, bầu không khí khẩn trương hoài nghi vừa rồi mau chóng tan biến.

Yến Phi đưa mắt nhìn khắp mọi người, Trác Cuồng Sinh gật đầu với chàng tỏ ý khen ngợi Lưu Dụ đưa ra chiêu này thật tuyệt, khích lệ sĩ khí, lúc này mỗi cá nhân đều cảm thấy Hoang nhân có khả năng biến sự việc không thể thành có thể. Cao Ngạn ở phía sau Yến Phi mặt mũi hớn hở đứng lên ôm quyền tạ ơn mọi người ủng hộ, biểu thị rõ ràng tác phong Hoang nhân tính toán hành sự chẳng cần tuân theo quy tắc gì.

Cao Ngạn ngồi xuống rồi, Lưu Dụ quay sang Hồ Lôi Phương nói: “Hồ Lôi đương gia thế nào rồi? Có thể tham chiến được chưa?”.

Ai nấy cùng nhìn Hồ Lôi Phương, thấy gã lộ vẻ cảm kích đáp: “Khí lực đã hồi phục được bảy tám phần, tham chiến không thành vấn đề, bất quá để tránh hiềm nghi, ta nguyện cùng thủ hạ phụ trách công tác hậu cần, mà cũng sẽ không trách Lưu soái ruồng rẫy bọn ta”.

Trình Thương Cổ gật đầu: “Hồ Lôi đương gia quả là người hiểu biết”.

Lời này vừa thốt ra, mọi người lão luyện giang hồ lập tức hiểu ngay Trình Thương Cổ rất không yên tâm để Hồ Lôi Phương và chiến sĩ Khương tộc của gã trực tiếp tham gia chiến sự.

Lưu Dụ mỉm cười: “Về mặt này xin để thảo luận sau”.

Chuyển sang Cơ Biệt hỏi: “Nếu như người chế tạo ra một số lượng độc hương một thời gian sau mới dùng đến thì phải xử lý thế nào?”.

Yến Phi và Tống Bi Phong đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đối phương kinh dị. Lưu Dụ đã thay đổi, trở nên lợi hại hơn nhiều. Sự thực Lưu Dụ sớm đã có tính toán nhưng vẫn thần nhiên, chỉ đến lúc này mới mượn lời Cơ Biệt là người có uy tín về mặt này nói ra, đương nhiên hiệu quả hơn nhiều so với tự gã phỏng đoán.

Phương Hồng Sinh “a” lên một tiếng.

Đa số đều không biết vì sao Lưu Dụ đưa ra câu hỏi này, kể cả Hồ Lôi Phương.

Cơ Biệt ngạc nhiên nói: “Bất cứ sản phẩm thuốc thang gì đều cần phải đề phòng bị thoát hơi trước khi dùng để khỏi bị giảm công dụng. Thời gian càng dài, vấn đề càng lớn, vì vậy việc bảo quản cũng là cả một học vấn. Dùng bình gốm để chứa là một biện pháp tốt,

nhưng khi vận chuyển lại phải hết sức thận trọng, nếu để bình chứa vỡ ra thì sẽ hết sức phiền phức”.

Trác Cuồng Sinh vỗ đùi: “Hiểu rồi, thảo nào khi vận chuyển lại phải cẩn thận thế, thì ra là vì sợ vỡ đồ. Lưu gia giỏi thật, chuyện đó mà người cũng nghĩ ra”.

Lưu Dụ hướng tới mọi người vắn tắt giải thích một lượt.

Hồ Lô Phương không vì thế mà kinh ngạc, bởi Lưu Dụ đã thông báo cho gã vấn đề nội gian, cũng bởi thế mà gã chủ động đề xuất tham gia nhiệm vụ bảo đảm hậu cần để tránh hiềm nghi.

Cơ Biệt nhớ lại rõ ràng: “Ta đã từng chế tạo cho một người mua ở Bắc phương ba trăm hỏa khí lợi hại gọi là ‘Vạn hỏa phi sa thần pháo’, dùng rượu trắng xao luyện với bột, tỳ sương, mồ hóng... mười bốn thứ dược liệu thành phi sa dược, xong rồi cho vào bình gốm phong kín lại, làm nắp bình thật mỏng. Sau khi xao luyện nghiền nát thì đặt ngòi dẫn hỏa, khi dùng thì châm ngòi lửa từ trên cao xuống, lửa cháy bình nổ tung, khói độc tuôn ra khiến địch nhân mất sức chiến đấu, tạo thời cơ để quân thủ thành phản kích. Lần này nếu có thời gian xây lò luyện thuốc ta sẽ chế tạo một loạt”.

Cao Ngạn nói: “Nếu đầu tiên ta quăng Hỏa du đạn, sau đó mới quăng con mệ nó cái gì hỏa pháo của người vào biển lửa, há chẳng phải uy lực khủng khiếp sao, thậm chí còn không phải châm ngòi lửa nữa?”.

Cơ Biệt gật đầu: “Các thứ độc yên độc vụ chỉ có ảnh hưởng trong thời gian ngắn, khiến địch nhân buộc phải lùi lại, một hồi sau sẽ bị gió thổi tan đi, vì vậy cần phải kết hợp với các loại vũ khí nặng có tầm sát thương lớn hơn như máy bắn đá và phóng kinh tiễn, bất quá nếu Điều Hưng đã coi trọng Đạo nhật phong như vậy, hẳn loại độc này khác thường, không những có khả năng sát thương lớn mà lại có thể duy trì lâu không tan”.

Giang Văn Thanh nhú mày nói: “Dù chúng ta có thể đoạt được Đạo nhật phong từ tay địch nhân trước khi chúng sử dụng ở Tập ngoại, nhưng cũng không cách gì mang đến Dạ Oa Tử trợ công, nếu triển khai ở ngoại vi thì hiệu quả rất có hạn”.

Yến Phi chợt động tâm hỏi: “Giả thiết Đạo nhật phong đúng như Cơ thiếu gia nói chứa trong bình gốm kín, nhưng việc tồn trữ mấy hòm cái thứ này có cần đặc biệt chú ý gì không?”.

Cơ Biệt nói: “Chỉ cần không đựng vào chúng là được, đương nhiên tốt nhất là để ở nơi khô ráo thoáng mát, thuận tiện lấy đi”.

Âm Kỳ nói: “Điều Hưng không ngại đường xa trăm dặm mang đến, lại mất rồi lại được, chắc chắn sẽ giấu đâu đó ở chỗ được canh phòng nghiêm mật nhất ở Dạ Oa Tử”.

Phí Nhị Phiết cười nói: “Nơi an toàn nhất hẳn là phòng ngủ của Điều Hưng, bất quá e rằng không ai muốn ngủ cùng một chỗ với độc vật”.

Yến Phi nói tiếp: “Cũng sẽ không đặt trên lầu để dễ vận chuyển và khỏi va đụng”.

Ánh mắt mọi người tập trung hết vào Yến Phi.

Xưa nay Yến Phi không bao giờ nói lời thừa, lại không ngớt suy đoán chỗ cất giấu Đạo nhật phong, hiển nhiên chàng đã có mục tiêu.

Lưu Dụ nói: “Có phải người đã đoán được địa điểm tàng trữ Đạo nhật phong rồi hay không?”.

Yến Phi gật đầu: “Ta nghĩ đến Thái Hoa cư nằm ở rìa quảng trường Chung lâu, là nơi lực lượng phòng thủ của đối phương mạnh nhất. Hách Liên Bột Bột và lính của gã vừa rút lui, cả căn lầu trống rất thích hợp để cất giữ độc khí, các lầu phòng khác đều đầy người ở, Điều Hưng sẽ không để phí Thái Hoa cư mà sẽ đem Đạo nhật phong cất ở một chỗ tốt, chẳng cần kinh động đến người khác, những chuyện loại này càng ít người biết càng tốt”.

Hồng Tử Xuân cười lớn: “Nếu đúng là ở Thái Hoa cư thì chúng ta được cứu rồi!”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Trác Cuồng Sinh hé mắt nhìn y nói: “Thái Hoa cư có quan hệ gì đến người? Chủ nhân chẳng phải là tên Mạc Tử Phương ư? Cái thứ không dám ngẩng mặt nhìn mọi người ấy bây giờ không biết đi đâu mất rồi”.

Hồng Tử Xuân tươi tỉnh đi ra giữa nhà, hoan hỉ nói: “Mạc Tử Phương vốn là thủ hạ ta, do ta và lão Cơ ngầm giúp đỡ, thủ pháp này không phải do ta phát minh, giống như trước đây Nhị Phiết gia và Hán bang như rắn với... Hắc! Ngấm ngầm câu kết. Xin thứ cho tiểu đệ dùng từ quá đáng! Thái Hoa cư là một trong những sào huyệt của ta, khi cần có thể từ đường ngầm tiến vào hoặc đào tẩu”.

Mọi người nghe vậy đều rất phấn chấn.

Ở Biên Hoang Tập, tất cả các tổng đàn bang hội đều có địa khố, mật thất, địa đạo, chỉ bất quá không ai nghĩ dưới mặt đất Thái Hoa cư cũng có bí đạo.

Quân chiếm lĩnh chắc chắn đã tìm ra mật thất và bí đạo ở tổng đàn các bang, đặc biệt là sau một lần bị Hoang nhân lợi dụng mật thất bí đạo phản công thành công, khả năng chỉ có Thái Hoa cư là một thanh lâu mới chẳng ai nghĩ có vấn đề.

Hồng Tử Xuân hãnh diện nói: "Bí đạo này của ta thiết kế xảo diệu, nếu không đào tung cả nền nhà lên thì đừng hòng phát hiện".

Trình Thương Cổ hỏi: "Xuất khẩu ở chỗ nào?".

Hồng Tử Xuân đáp: "Ở Tây đại nhai bên ngoài Dạ Oa Tử, kề bên quán Thịnh Phong Hải Vị chuyên bán hải sản, là cơ sở làm ăn thực thà nhất của ta".

Lưu Dụ thở phào, vỗ đùi nói: "Như vậy đỡ cho chúng ta rất nhiều công sức".

Trác Cuồng Sinh mắt sáng lên, mơ màng nói: "Các vị huynh đệ, thử tưởng tượng tình huống sau này...Hắc! Đừng mừng quá sớm, đợi mọi chuyện rõ ràng rồi hãy nói".

Yến Phi ngắt lời: "Ta lập tức lên đường tới Biên Hoang Tập, coi ta dự đoán có đúng không, phần phối hợp còn lại do Cơ đại thiếu gia phụ trách".

Mọi người đều trải nhiều sóng gió lập tức hiểu cái gọi là phối hợp Yến Phi nói đó là cái gì.

Tống Bi Phong nói: "Ta cùng đi với người, thêm người canh chừng càng tốt".

Mặc dù lồi vào địa đạo không phải ở bên trong Dạ Oa Tử, nhưng địch nhân đã mở rộng phòng tuyến ra khắp Biên Hoang Tập, việc này lại không thể đánh cỏ động rắn, người không đủ cân lượng tuyệt không dám thử thách.

Lưu Dụ nói: "Thương lượng xong một việc nữa hai vị có thể lập tức khởi hành".

Lời gã nói khiến tất cả chú ý, có chuyện gì quan trọng hơn tìm hiểu chỗ cất giấu Đạo nhật phong?

Ánh mắt Lưu Dụ chậm rãi quét khắp mọi người, hốt nhiên dừng lại ở chỗ Thác Bạt Nghi, thản nhiên hỏi: "Hôm qua phải chăng một toán thủ hạ của Thác Bạt đương gia đã lên đường về bắc?".

Thác Bạt Nghi bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra đáp: "Bọn họ phụ trách hộ tống chiến mã đã xong, tộc ta lại đang lúc cần người, vì vậy ta cho họ về sớm".

Yến Phi ngậm thở dài, với sự tinh minh của Lưu Dụ nhất định đã cảnh giác, đặc biệt trong đám có nhiều cao thủ, mà dùng toán người tinh nhuệ như vậy áp tải chiến mã thực sự là lấy dao mổ trâu giết gà.

Lưu Dụ thần sắc không biến đổi, gật đầu: "Thì ra vậy".

Đoạn nghiêm mặt nói: "Hôm nay chúng ta tụ nghĩa ở Phượng Hoàng hồ chuẩn bị phản công Biên Hoang Tập, chiến dịch này chỉ được thành công chứ không được thất bại. Không có Biên Hoang Tập, chúng ta mất hết, biến thành kẻ không nhà không cửa. Hoặc giả có một số

ít là ngoại lệ, ví dụ như Lưu Dụ này hay Thác Bạt đương gia, nhưng nếu phản công thất bại thì kết quả cũng không có gì khác, ta sẽ vĩnh viễn không thể trở lại Bắc Phủ binh, tộc nhân của Thác Bạt đương gia phải một mình chống lại Mộ Dung Thùy, hoàn toàn không được sự chi viện của Biên Hoang Tập”.

Thác Bạt Nghi và Yến Phi nhìn nhau, ngẫm hiểu Lưu Dụ đã phát giác thủ đoạn Thác Bạt Khuê muốn đổi phó bản thân, vì vậy đặc biệt chỉ ra tình huống của Thác Bạt tộc, nêu rõ tính chất trọng yếu của Biên Hoang Tập đối với Thác Bạt Khuê. Bất quá Lưu Dụ nể mặt Yến Phi chỉ điểm tới là thôi chứ không nói ra, cũng không mượn chuyện này gây thêm sóng gió.

Điều Mãnh xạ ra ánh mắt cuồng nhiệt, nói: “Bọn ta nhất quyết không thua”.

Mộ Dung Chiến hừ lạnh: “Một là tất cả chúng ta hy sinh ở Biên Hoang, hai là phản công thành công, không có kết quả khác”.

Hình thế biến hóa, đám Mộ Dung Chiến, Hồ Lôi Phương nguyên thuộc loại “có nhà để về” cũng biến thành Hoang nhân coi Biên Hoang là nhà.

Mọi người đều biết Lưu Dụ mới khai mào, sau đó mới là chính đề rung trời chuyển đất.

Lưu Dụ ngừng lại một chút để mọi người có thời gian suy nghĩ về lời vừa nói, đoạn trầm giọng nói: “Biên Hoang Tập đã không còn là Biên Hoang Tập trước đây, sự đoàn kết nhất trí của chúng ta cần phải tiếp tục duy trì, làm cho Hoang nhân một đạo quân hùng mạnh không những có thể bảo vệ Biên Hoang Tập, mà còn có thể Nam chinh Bắc chiến, giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư”.

Trác Cuồng Sinh hô lớn: “Tán thành! Sự thực ta đã sớm có ý này, giờ Lưu gia nói ra, ta là người đầu tiên tán thành”.

Giang Văn Thanh dụi dằm nói: “Lưu gia có đề nghị gì hay không?”.

Ánh mắt đầy thâm tình của Lưu Dụ hướng về Yến Phi, hỏi: “Yến huynh có ý kiến gì về lời ta nói không?”.

Thẳng thắn mà nói đến lúc này Yến Phi vẫn chưa hiểu hết tâm ý Lưu Dụ. Một quân đoàn Biên Hoang hùng mạnh sự thực đã dần dần hình thành. Bất quá có một điểm chàng biết rõ Lưu Dụ đang tận lực vì hành động cứu mỹ của mình; còn thái độ của mình sẽ có ảnh hưởng lớn đến toàn bộ sự kiện.

Lưu Dụ là chủ soái lâm thời của Hoang nhân, còn bản thân chàng là anh hùng trong lòng tất cả bọn họ.

Gật đầu: “Hoàn toàn đồng ý”.

Phòng họp yên tĩnh, mọi người im lặng chờ Lưu Dụ trình bày chủ trương.

Lưu Dụ hai mắt lấp lánh kỳ quang, nói: “Ta đề nghị trước khi phản công, nhân cơ hội tốt này dẹp bỏ tất cả mọi đối lập và hạn chế giữa các phái hệ bang hội, hòa trộn với nhau thành lập Dạ Oa tộc mới, do Chung lâu nghị hội tối cao quyết sách tổ chức, có thể quyết định bổ nhiệm từ thống soái như tiểu đệ trở đi, cũng có thể quyết định ai là công địch, muốn loại trừ hay tiếp nhận một người nào đó cho đến điều tiết hòa giải, mọi thứ đều phải lấy lợi ích của Biên Hoang Tập làm nguyên tắc”.

Mọi người trong nghị đường đều ngậm miệng cứng lưỡi, trước đã có người đề nghị mọi người tham gia Dạ Oa tộc để Biên Hoang Tập vĩnh viễn đoàn kết thành một khối, bất quá ai nấy đều biết đó chỉ là lý tưởng. Các bang phái có mục tiêu và lợi ích của riêng mình, đề nghị của Lưu Dụ giống như muốn lãnh tụ các phái hệ giao hết quyền lực cho Chung lâu nghị hội.

Giang Văn Thanh phát ngôn đầu tiên: “Chuyện này có thể để thương lượng sau không?”.

Không ai ngờ người đầu tiên phản đối Lưu Dụ lại là Giang Văn Thanh vốn ủng hộ gã nhất, tuy nàng dùng lời lẽ rất khách khí, nhưng lại là một phương thức ôn hòa cự tuyệt Lưu Dụ, kéo dài sự việc này đến vô hạn. Sau khi giải phóng Biên Hoang Tập Lưu Dụ buộc phải ly khai, chuyện này cũng sẽ không kết thúc được.

Sóng to gió cả dâng lên trong lòng Yến Phi, chàng hiểu rõ tâm ý Lưu Dụ hơn ai hết, trong việc này có một nửa là vì lợi ích lâu dài của Biên Hoang Tập, nửa nữa là vì “Cứu mỹ hành động” của chàng mà dàn xếp, biến Hoang nhân thành một quân đoàn hùng mạnh. Chàng chân thành cảm kích Lưu Dụ, nhưng cũng biết Lưu Dụ rất khó thuyết phục Giang Văn Thanh.

Mộ Dung Chiến phụ họa: “Đề nghị của Lưu soái rất hay, nhưng lại có dính líu với vấn đề lợi ích hết sức rắc rối, ví dụ các phái hệ bang hội xưa nay đều cứ ý mình mình làm, tự có nguồn thu nhập của mình, cần phải bàn tính kỹ hơn”.

Điều Mạnh phẫn chấn nói: “Ta lại nghĩ khác, có gì không thỏa đáng thì bàn cho thỏa đáng đi. Những chuyện đáng tiếc trước kia ở Biên Hoang Tập đại đa số đều do mâu thuẫn giữa các bang phái dân tộc mà sinh ra, chỉ có tất cả thành một nhà, Biên Hoang tộc cũng được, Dạ Oa tộc cũng được, Biên Hoang Tập mới có thể tránh được nguy cơ bị đánh chiếm lần thứ ba. Trác quán chủ nói gì đây?”.

Trác Cuồng Sinh hỗn hển: “Ta quá căng thẳng, không biết nói gì, chỉ biết rõ thành bại được mất của Biên Hoang Tập chính ở ngay trước mắt, bỏ lỡ rồi sẽ vĩnh viễn không xuất hiện lại nữa”.

Cơ Biệt thấp giọng nói: “Có nên đợi lão Đồ trở về rồi hãy thương lượng không?”.

Hình thế lập tức bộc lộ rõ ràng, những người đang là thủ lĩnh bang phái hoặc trong tay có mối làm ăn ổn định rồi đều không muốn thay đổi hiện trạng.

Âm Kỳ thay mặt Đồ Phụng Tam thể hiện thái độ: “Ta có thể toàn quyền đại biểu Đồ gia trong bất cứ vấn đề gì, đó là Đồ gia đã phân phó”.

Thác Bạt Nghi điềm đạm nói: “Đề nghị của Lưu soái đụng chạm đến mọi tập đoàn quyền lực, vì vậy cần phải được thành viên nghị hội thông qua mới có thể hữu hiệu”.

Đám Hồng Tử Xuân, Hô Lôi Phương, Trình Thương Cổ, Phí Nhị Phiết đồng loạt gật đầu đồng tình.

Yến Phi ngậm cười khổ, tự nhủ thì ra với uy vọng của Lưu Dụ muốn cải biến Biên Hoang Tập mà cũng gian nan như thế.

Lưu Dụ thần sắc vẫn ung dung, mỉm cười: “Đầu tiên các vị cần hiểu rõ, hoàn toàn không phải ta muốn mọi người giải tán bang hội hay là từ bỏ lợi ích và mối làm ăn trong tay các vị, mọi chuyện vẫn như trước, chỉ có Dạ Oa tộc mở rộng ra, quan trọng hơn là tinh thần Dạ Oa tộc lan tỏa ra toàn Tập, toàn bộ lợi ích của Biên Hoang Tập thuộc về các phái hệ, tất cả những việc lớn do Chung lâu nghị hội ra quyết định, mà thành viên nghị hội tất phải là Dạ Oa tộc nhân”.

Nói đoạn đứng hẳn lên, bước ra giữa phòng, mặt hướng về phía Trác Cuồng Sinh nói: “Mọi người cần phải rõ hiện giờ Biên Hoang Tập đã thành nơi các thế lực khác nhau trong thiên hạ tranh giành bằng được, chúng ta đầu tiên hãy mong tồn tại đã, nếu không thì chẳng còn gì mà nói. Có một sự thật mà chúng ta không thể không thừa nhận là chỉ bằng lực lượng của bất kỳ một bang hội nào thì sức mạnh không đủ để chiến đấu với địch nhân ở ngoài Tập, nhưng nếu liên kết thành một chính thể rồi thì lại khác hẳn. Đại địch hiện nay của chúng ta đứng đầu là Mộ Dung Thùy, sau đó còn có Điều Trường, Hoàn Huyền, Nhiếp Thiên Hoàn, Tôn Ân, Tư Mã Đạo Tử và vô số kinh địch. Kẻ nào đắc thế lại sẽ mưu đồ chiếm Biên Hoang Tập. Đây là sự thực không chối cãi được, chúng ta cần dũng cảm đối diện với hiện thực”.

Trác Cuồng Sinh động dung nói: “Nói rất hay!”.

Lưu Dụ quay sang Thác Bạt Nghi nói: “Hiện địch nhân lớn nhất của quý tộc nhân là Mộ Dung Thùy, không thắng được y sẽ gặp đại họa vong quốc diệt tộc. Mộ Dung Thùy cũng là kẻ địch lớn nhất của Biên Hoang Tập, bởi y đã đoạt mất Thiên Thiên tiểu thư mà chúng ta tôn kính nhất. Nếu Biên Hoang Tập vẫn ở cục diện trước kia, làm sao chúng ta phát động toàn Tập tiến hành ác đấu sinh tử với Mộ Dung Thùy đây? Mỗi bang hội phái hệ trước tiên

phải chiều cố đến lợi ích thiết thân của mình. Chỉ có thành lập Tân Dạ Oa tộc mới là biện pháp giải quyết thích đáng”.

Thác Bạt Nghi không biết trả lời ra sao, lời Lưu Dụ đánh đúng chỗ hiểm, chỉ rõ đó là phương án lợi nhất đối với Thác Bạt tộc, bản thân gã cũng biết rõ Lưu Dụ nói sự thực, vấn đề ở chỗ gã không thể không băn khoăn về thái độ của Thác Bạt Khuê đối với Lưu Dụ.

Yến Phi xen lời: “Dám hỏi Lưu soái một câu, Lưu soái sẽ có thân phận thế nào trong Chung lâu nghị hội của tân Dạ Oa tộc?”.

Các Chung lâu nghị hội trước đây chỉ là tổ chức đại biểu cho các thế lực rơi rạc trong Tập, có điểm khác biệt lớn và rõ rệt với Chung lâu nghị hội Lưu Dụ mới đề nghị.

Lưu Dụ khẽ mỉm cười: “Ta không có thân phận gì hoặc tư cách tham gia gì, trừ phi được quá nửa thành viên nghị hội đồng ý, nếu không ngay cả tư cách dự thính cũng không có”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Thác Bạt Nghi lại hiểu rõ Yến Phi vì mình giải khai rắc rối trong lòng, đồng thời cũng thấy rõ Yến Phi ủng hộ Lưu Dụ, gật đầu: “Hiểu rồi”.

Lưu Dụ quay sang Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt nói: “Tình huống của hai vị lão bản so với trước kia không khác gì, làm ăn để kiếm tiền cứ kiếm tiền, nghị hội chỉ quản phương hướng lớn, không quản phát triển các giao dịch riêng, mọi chuyện đều theo nguyên tắc cạnh tranh công bằng, nhưng so với trước bảo đảm hơn nhiều, không cần phải đề phòng lẫn nhau nữa”.

Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt đưa mắt cho nhau, cùng gật đầu biểu thị minh bạch, mọi người đều hiểu lời giải thích của Lưu Dụ, loại trừ những hoài nghi quyền lợi của họ bị tước giảm.

Mộ Dung Chiến thở dài: “Ta hiểu rõ Lưu soái vì Biên Hoang Tập, nhưng sự bất đồng dân tộc vẫn tồn tại là đặc điểm của Biên Hoang Tập. Mà lợi ích của ta với Hô Lôi đương gia hay Thác Bạt đương gia thu được là bởi chúng ta có thể dành cho tộc nhân của mình sự bảo hộ, vì vậy mà được đền đáp. Điều đó chẳng phải có chỗ mâu thuẫn với ý tưởng của Lưu soái hay sao?”.

Lưu Dụ nói: “Tại Biên Hoang Tập trước đây, mâu thuẫn kiểu này đích thực có tồn tại, bởi vì bang hội trong Tập do quan hệ huyết thống với thế lực đồng tộc bên ngoài mà chịu ảnh hưởng. Nhưng nếu tất cả các chủng tộc khác nhau bây giờ đều biến thành có lý tưởng nhất trí, đối lập chủng tộc sẽ không còn tồn tại. Mỗi bên tự mình quản lý người đồng tộc bốn địa hoặc từ nơi khác đến là biện pháp hữu hiệu nhất. Bang hội không phải là không tồn tại,

chỉ biến thành giống như một chuyện làm ăn. Trải qua nhiều phen vào sinh ra tử ai còn muốn đánh nhau chí chết vì một chuyện bất hòa? Mọi chuyện đều tuân theo quyết định của nghị hội. Nói tóm lại, mọi sự đều như cũ, chỉ có luật chơi thay đổi, đặc biệt là trong tình huống đối phó với địch nhân bên ngoài, Biên Hoang Tập sẽ giúp đỡ lẫn nhau”.

Hồ Lô Phương phát ngôn: “Như vậy thì có gì khác trước?”.

Mọi người đều tỏ vẻ quan tâm, có thể thấy nghi vấn của Hồ Lô Phương cũng giống như đại đa số mọi người.

Lưu Dụ trở về soái vị ngồi xuống nói: “Khác biệt lớn nhất là từ bị động trước đây biến thành chủ động. Biên Hoang Tập sở dĩ trở thành địa phương hưng thịnh nhất trong thiên hạ hiện nay là vì nó là đầu mối mậu dịch Nam Bắc duy nhất. Muốn bảo vệ được tiếng thơm là nơi dễ kiếm tiền nhất cần phải có một đoàn quân khiến cho ai ai cũng phải kiêng dè, mà thế sẽ nghênh đón bằng được chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư về Biên Hoang Tập, như thế mới được người tôn trọng, biểu lộ Hoang nhân trước tiên là vì đại nghĩa không sợ chết. Cũng chỉ có Thiên Thiên tiểu thư mới có thể làm cho Hoang nhân một lòng đoàn kết không phân biệt chủng tộc”.

Điều Mạnh hét lớn: “Nói hay lắm. Được ở Cổ Chung Trường nghe Thiên Thiên tiểu thư đạo đàn ca hát là tâm nguyện của mỗi Hoang nhân, vì điều đó chúng ta nguyện hy sinh bất kỳ thứ gì, kể cả tính mệnh”.

Yến Phi cảm động, Tiền môn càng thêm xa cách.

Lưu Dụ đã dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng, đưa ra pháp bảo Kỷ Thiên Thiên, còn ai dám nói không? Không có Kỷ Thiên Thiên, Hoang nhân đâu có ngày hôm nay.

Quả nhiên Mộ Dung Chiến kêu to: “Lưu soái nói rất đúng, chỉ có như thế mới biến bị động thành chủ động xuất kích, triển khai hành động giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên”.

Ánh mắt Yến Phi dừng lại ở Giang Văn Thanh, coi vẻ mặt nàng hiển nhiên chưa bị thuyết phục, đương nhiên chàng hiểu tâm sự nàng, cũng hiểu Lưu Dụ đã có cách thuyết phục nàng.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Biên Hoang Tập đã thành một chỉnh thể, những chuyện Chung lâu nghị hội lo lắng suy nghĩ là lợi ích của toàn thể, bất cứ chuyện gì bất lợi cho Biên Hoang Tập đều không nhúng tay vào. Nhưng mà cần phải nhận rõ địch nhân. Hiện giờ đại địch ngoài Mộ Dung Thùy còn có Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Hoàn Huyền tính cách kiêu ngạo cuồng vọng, chúng ta nhiều lần đánh đuổi Kinh Châu quân của y kết thành cừ hận không

cởi được, rồi sẽ có ngày y đại cử tiền công Biên Hoang Tập. Thay vì ngồi yên chờ chết, chúng ta cần chủ động xuất kích”.

Tiếp đó vung quyền hét lớn: “Mọi người còn chưa tỉnh ngộ sao? Biên Hoang Tập căn bản không thể phòng thủ, chỉ có cách lấy công làm thủ, mở rộng vòng ảnh hưởng của Biên Hoang Tập từ Nam lên Bắc mới là phương pháp cầu tồn duy nhất”.

Trác Cuồng Sinh bật dậy vung tay hô lớn: “Lưu gia lời vàng đá, chúng ta còn do dự gì? Trước mắt là cơ hội duy nhất bao ước ao để giải phóng Biên Hoang Tập, chúng ta vẫn ngựa quen đường cũ, đó sẽ là con đường chết. Lần này nếu địch nhân quay lại, Biên Hoang Tập sẽ bị đập thành bình địa”.

Hồ Lôì Phương vẽ mặt kiên quyết gật đầu: “Đúng! Lấy công làm thủ là sách lược duy nhất đúng, từ hôm nay ta nguyện gia nhập Dạ Oa tộc, vĩnh viễn không hối hận”.

Hồng Tử Xuân nhiệt huyết dâng trào nói: “Lão Cơ nguoi thấy thế nào, ta cũng dứt khoát rồi. Mất Biên Hoang Tập, chúng ta cũng mất hết cả”.

Cơ Biệt nói: “Còn phải nói sao? Chỉ cần vì Thiên Thiên tiểu thư, bất cứ việc gì ta cũng làm”.

Cuối cùng ánh mắt mọi người tập trung vào Giang Văn Thanh, quyết định của nàng trực tiếp ảnh hưởng đến ý hướng của Phí Nhị Phiết và Trình Thương Cổ.

Yến Phi hướng về Thác Bạt Nghi nói: “Tiểu Nghi quyết định thế nào?”.

Thác Bạt Nghi lộ vẻ khổ sở, sau đó cương quyết nói: “Thác Bạt tộc quyết định gia nhập, nhất thiết đặt lợi ích của Biên Hoang Tập lên trên”.

Điều Mãnh, Cao Ngạn đồng thời hô hét hoan hô.

Phí Nhị Phiết hân hoan nói: “Xin đại tiểu thư quyết định”.

Giang Văn Thanh hai mắt rung rung, cuối cùng nàng đã hiểu Lưu Dụ nhân thời cơ trời ban này dọn đường bắc cầu để cho hành động đòi lại oan cừu từ Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn. Mà từ lúc nàng gật đầu trở đi, Biên Hoang Tập không còn là một đám người ô hợp rồi rạc nữa, mà đã là một đoàn quân hùng mạnh đầy rẫy nhân tài, có thể ảnh hưởng đến hình thế phát triển cả thiên hạ.

“Gia nhập!”.

Nghị đường bùng nổ tiếng hò reo động trời.

Trong lòng Yến Phi tình cảm sôi nổi dạt dào, Tạ Huyền quả thực không nhìn lầm người, Lưu Dụ phát huy toàn bộ tâm lực không những khiến sĩ khí Hoang nhân trước đại chiến dâng

lên cao vút, lại còn thay đổi hoàn toàn Biên Hoang Tập, hóa giải hết mâu thuẫn giữa các phái hệ, làm cho người người lợi ích nhất trí, củng cố tinh thần đoàn kết đạt được không dễ qua bao thăng trầm.

Bắt đầu từ thời khắc này, Biên Hoang Tập như từ trong lửa đỏ sống lại, biến thành một con Hỏa Phượng Hoàng mỹ lệ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>